

МАЙКА

Биволичката и магаренцето бѣха нераздѣлни. И дето да ги зърнѣха, хората знаеха: — На дѣда Петра Йовчоолу стоката.

Тѣ се родиха въ единъ день и растѣха заедно. Магаренцето не можеше безъ биволичката, и биволичката не можеше безъ магаренцето. Когато, въ най-горешитѣ часове на лѣтнитѣ дни, биволичката влизаше да се поизкжпе въ нѣкой виръ, магарето заставаше отстриани и търпеливо я чакаше да излѣзе. Когато пѣкъ то се наврѣше въ нѣкой трѣнакъ и започваше да гризе предпазливо, биволичката го следваше покорно и се мжчеше да чопли тамъ прегорѣлата низка трева. Биволичката често се въргалаше въ локвитѣ и излизаше оттамъ изцапана до гуша. Магарето веднага се залепяше за нея, хапѣше я гальовно по

шията и сжщо така цѣлото се изцапваше съ калъ. Когато селянитѣ искаха да кажатъ за нѣкой, че много се погаждатъ, тѣ подмѣтаха: — Не се раздѣлятъ като биволицата и магарето на дѣда Петра Йовчоолу.

Пасѣше ги Петърчо, внукъ на стария Йовчоолу. Децата често си правѣха шеги съ тѣхъ. Веднажъ, когато биволичката влѣзе да се кжпе въ една локва, тѣ хванаха магарето и насила го замъкнаха въ срещната царевича. Биволичката, като не го видѣ да се мѣрне край нея, дигна неспокойно глава, подуши, изпрѣхтѣ и измака тревожно. Магарето отговори съ жаленъ и продължителенъ ревъ. И тогава стана нѣщо, което палавцитѣ не бѣха турили въ смѣтката си. Биволицата изскочи на брѣга, подуши-подуши, и като разбра кжде е скрито